

Az Ifjú Szívek Magyar Táncegyüttes legújabb műsora olyan, mint egy felvidéki road-movie

Oj, bisztyu, ezt imádnák a szlovákok! Már ha valahogy bekeverednének az Ifjú Szívek legújabb műsorára. Az Ifjú Szívek Magyar Táncegyüttes legújabb műsora olyan, mint egy felvidéki road-movie

Oj, bisztyu, ezt imádnák a szlovákok! Már ha valahogy bekeverednének az Ifjú Szívek legújabb műsorára. Persze biztos sokan látták, nem tudhatom azt én itt keleten. Csak azt tudom, hogy a lusta kassai magyar közönség bizony alig-alig vett tudomást arról, hogy a pozsonyi táncosok háromszáz kilométert utaztak a kedvükért.

A Thália Színházban diszkrét félház várta a Felföldi levelek című műsort, dacára annak, hogy Márai Sándor neve is ott virított a plakátokon, hogy tudniillik ez nem csak a táncról, hanem egy kicsit az egyes tájegységek bemutatásáról is szól, egy felvidéki road-movie, ha úgy tetszik.

Nos, ne várjanak mélyre ható szakmai elemzést, mert képtelen vagyok megkülönböztetni az ugróست a csárdástól. Két szóban össze tudom foglalni a látottakat: felejthetetlen élmény. Egyszer egy kutyakiállításról kellett írnom, és mivel nem értem a kutyákhoz, fogalmam sem volt, hogyan kerekítek szakszerű dolgot a látottakból. Végül az a kutyus győzött, akire én is tippeltem. Ami szép, az laikus szemmel is szép – vontam le a következtetést, és azóta ez ad bátorságot, hogy véleményt formáljak általam kevésbé ismert dolgokról, szigorúan empirikus alapon. „Hagyományos magyar, szlovák, cigány, zsidó zene és tánc Szlovákiából”. Ez a műsor alcíme. És valóban. Elindulnak Nádszegről, és szépen végigtáncolnak a régi vármegyéken Nyitrától Sárosig, Zólyomon át Abaújig, majd tovább Eperjesre, Kassára és Magyarbödre. A magyar falvak táncai mellett olyan természetességgel férnek meg az egyes régiók szlovák dalai, táncai, amilyen magától értetődően éltek egymás mellett a nemzetiségek. Erre céloztam az elején. A nagyócsai cifrovaeky-t vagy a kriványi pásztorjátékot ennyi szeretettel és humorral előadni csak azok képesek, akik nem kizárólag piros-fehér-zöldben látják a világot. A „kettes sídlisko” városi cigányairól pedig azonnal a kassai Luník IX. jutott eszembe, ott is láttam már focidresszes rajkókat spontánul mozogni az ablakból kiszűrődő cigány folklórra.

A táncok szüneteiben Kodály, Bartók, Petőfi Sándor és Márai írásaiból, leveleiből hallunk részleteket. „Ha kritikusok nem volnának, a világon legjobban utálnám a tejfölös tormamártást, de így azoké az elsőség, s csak második helyet foglal el a tejfölöstorma. Ettől reszketek, ha valahova hívnak ebédre, mi Eperjesen – s általában egész utam közben – gyakran megesett” – írja Petőfi. A népdalgyűjtő Kodály pedig bevallja, hogy: „Úgy iszom és kurjongatok, mint a falusi legények: van is eddig dalom már százon felül”. És egy újabb idézet, talán kitalálják, kitől: „A város őrizte titkát. Mi volt ez a titok? Az a természetes rokonérzés, mellyel a város egyszerre fordult a magyarság és Európa felé. Kassa tudta, hogy magyarnak lenni nem etnográfiai állapot, hanem rang is, nemcsak nyelvi és faji örökség, hanem hivatás és feladat is.”

Hégli Dusan koreográfus-rendező a Tánciskola után ismét meg tudta lepni a közönséget valami váratlannal, szívbe markolóval és tanulságossal. A gumilabdaként pattogó fiúkat és kecsesen lejtő lányokat látni kell, írni felesleges róluk. Végre nekünk is van egy profi, európai színvonalat képviselő magyar táncegyüttesünk, gondoltam büszkén, pedig nekem még a „bérházi lépegetős” se megy hiba nélkül. Kár, hogy a kassai polgárok valahogy nem érzik magukénak az Ifjú Szíveket. Ki tudja, mi ment aznap a tévében? Utána kellene nézni...

JUHÁSZ KATALIN